

откуда черпают духовные силы и утоляют духовную жажду верующие. Это символы праведной жизни святых людей, которые своим примером призывают верующих к самосовершенствованию и богопознанию.

Таким образом, основная мысль текста заключается в том, что через смирение, покаяние, любовь, очищение и борьбу с собственными страстями человек, имея духовным основанием Христа и Его учение, достигает такой степени духовной высоты, что уже при жизни становится блаженным (счастливым) через возможность непосредственного духовного общения с Творцом. В связи с этим православная духовность – христоцентрична, это опыт жизни во Христе, который приводит к появлению нового человека, возрожденного благодатью Божией. Именно в этом и заключается особенность православной духовности. Возрастание духовности человека – цель его жизни, а духовность в наивысшей степени – святость. Христианская духовность предполагает в первую очередь стяжание Духа Святого, следование евангельским заповедям, принятие во всем воли Божией, постоянное предстояние перед Господом.

Вуловић Н. С.
Београд, Србија

АКСИОЛОГЕМЕ С РЕЛИГИЈСКОМ КОМПОНЕНТОМ КОЈИМА СЕ ИЗРАЖАВА ДИЈАДА „БОГАТСТВО” – „СИРОМАШТВО” У СРПСКОМ ЈЕЗИКУ

Када се говори о проучавању односа категорија вредности и антивредности у науци о језику, нарочито у фразеологији, уочљиво је да се у радовима последње деценије јављају нови термини: *аксиологема, лингвокултуролошка вредност, лингвоаксиологија, аксиолошка фразеологија, аксиолошки фразеологизми, аксиолошка информација* итд. Вредности представљају и социјално-психолошке идеје и погледе на свет, које је етнички колектив априори одредио као нешто добро, исправно или пожељно, што би требало да служи

као образац за стремљење и васпитавање у оквиру одређене друштвене заједнице. Аксиологеме су класификоване као јединице којима се изражавају основне конвенционалне вредности и антивредности (животне, хедонистичке, социјално-утилитарне, морално-етичке, материјалне, когнитивне, емоционалне, религијске) кодиране у сазнању, култури и језику једног, у овом случају српског социума. Аксиолошку парадигму формирају скупови аксиологема формирани према утврђеним параметрима, који су међусобно супротстављени, а обједињени према постојању позитивног (одобравајућег) или негативног (непожељног) аксиолошког вектора. У раду се разматрају фразеолошке парадигме које се формирају око материјалне вредности / антивредности *богатство – сиромаштво* у српском језику. Најпре се потврђује релевантност дијаде *богатство – сиромаштво* помоћу етнографског материјала, а потом се класификују и представљају поједине аксиологеме фразеолошко-паремиолошког материјала. На пример, такве потврде представљају следеће фраземе: *живети као мали бог, сиромашан као црквени миш, до голе душе, код попа пио, код Цигана вечерао* и др.

Gadomska G.
Opole, Polska

**АКСИОЛОГИЧЕСКАЯ СОСТАВЛЯЮЩАЯ ПРОПОВЕДЕЙ
ВАЛЕНТИНА ФЕЛИКСОВИЧА ВОЙНО-ЯСЕНЕЦКОГО
(АРХИЕПИСКОПА СИМФЕРОПОЛЬСКОГО
И КРЫМСКОГО ЛУКИ)**

«Истинная Гомилетика была бы та, которая бы умела образовывать проповедников, способных преобразовать человека по духу и высоким требованиям веры христианской, соделать людей Богоподобными» (А. Ветелев). Названный автор рассматривает церковное проповедничество в неразрывной связи с тремя составляющими: проповедником, проповедью и паствой.

Являясь частью религиозного дискурса, гомилетика не теряет своей самостоятельности, поскольку религиозная коммуникация